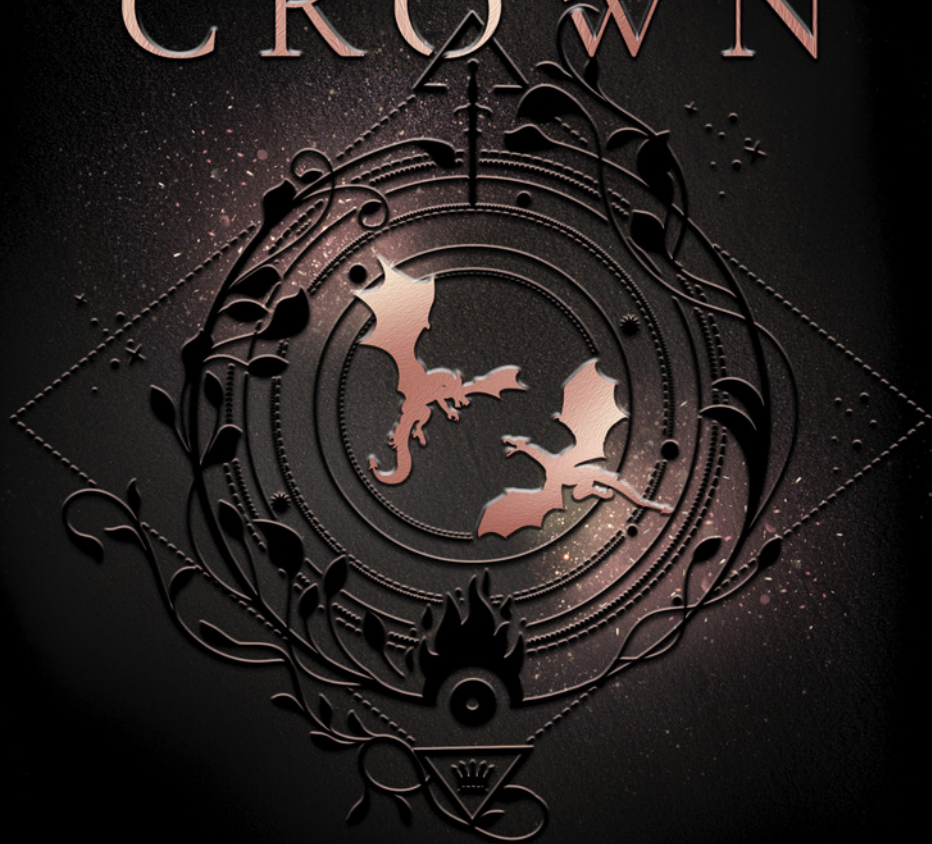

BURNING

lángoló korona

CROWN

DRAGONBOUND I.

fine
selection

MARIE NIEHOFF

M A R I E N I E H O F F

BURNING

lángoló korona

CROWN

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

1. FEJEZET

SOLDIER

CASSIM

TALÁN TÉNYLEG NEM IS LÉTEZNEK már az átkozott istenek. Leg-
alábbis azok, akik kegyesek lennének hozzám.

Amióta élek, ezt a tényt próbálja belém sulykolni a sors, és ma is újra felemelt mutatóujjal emlékeztet rá. Szembesít a tehetetlenséggemmel, mintha elfelejtettem volna, hogy létezik. Mintha nem lógna már születésem óta hurokként a nyakam körül, készen arra, hogy bármelyik pillanatban kiszorítsa belőlem a szuszt.

Hideg záporosó veri az arcomat, és a félelem izzadságcseppjeivel keveredik a tarkómon.

A szél ráncigálja a kapucnimat, és egyre nő bennem a késztetés, hogy letépjem magamról ezt a szűk, idegen egyenruhát.

De most nem adhatom fel. Még soha nem adtam fel.

Mögöttem a katonai tábor az éjszaka csendjébe burkolódzott. Vihar előtti csend. A béke utolsó pillanata, mielőtt tetteim pokoltűzként söpörnek végig a lehangoló barna sátrak között. Feltéve, ha sikerrel járok. Mert már nincs sok idő napfelkeltéig. Kezdek kifutni a rohadat időből.

Újra elnézek az előttem égő tábortűzről, és a mögöttem lévő sötétségbe bámulok. Továbbra sem rezdül semmi, és lassan elviselhetetlenné kezd válni a nyugtalanság bennem. Órák óta itt kellene lenniük. Ha nem bukkannak fel hamarosan, a tervünknek lőttek. Még egy ilyen

lehetőségünk, mint ez, nem lesz mostanában. Hogyan fogom ezt megmagyarázni a többieknek? Azok után, hogy reményt ébresztettem bennük, hogy szabadságot ígértem nekik?

Egy zaj hallatán megdermedek. Feszülten fülelek, és megpróbálok figyelmen kívül hagyni, ahogy ropog a tűz, és süvölt a szél körülöttem. Csak képzelődöm? Vagy tényleg...

Igen.

Ismét hallani. Ezúttal hangosabban, mert egyre közeledik. A jól ismert szárnycsapások.

Felállok, és abban a pillanatban egy tűzcsóva világítja be az éjszakai égboltot. A tábor előtti kopár, mohával borított táj narancsszínű fénybe borul. Nedves pikkelyek villannak fel a sötétségben.

A szívverésem felgyorsul, de próbálok nyugodt maradni. Az idegeség legkisebb jele is elárulhat. És akkor nemcsak a tervünknek lőttek, hanem elég nagy valószínűséggel nekem is.

A távolban jobbra és balra további két tűzcsóva emelkedik a magasba. Az őreink azok, akik a tábortól nem messze állomásoznak, és jelzésükkel a közeledő küldöncnek adnak engedélyt a leszállásra.

Lassan megkerülöm a tábortüzet, úgy, hogy a lángok fénye a hátamra vetül. A kapucnimat még jobban az arcomba húzom. Az idegen egyenruha kabátja annyira feszül a vállamon, hogy minden egyes mozdulatnál attól félek, elszakad. Csak remélni tudom, hogy a néhez gypajúkőpeny és a sötétség minden árulkodó jelet el tud takarni.

A szárnycsapások már olyan közel vannak, hogy a szél ellenére is érzem az általuk keltett léghullámot. A sárkányt ennek ellenére csak akkor pillantom meg, amikor már majdnem közvetlenül előttem van.

A tűz fénye megtörik a pikkelyeken, és úgy fest, mintha szikraeső hullana. A sötétben kirajzolódik egy hosszú, csavart szarvval ékesített fej. Börszerű, fekete szárnyak feszülnek neki a szélnek. Narancs-piros szempár szegeződik rám. Majd két gigantikus, karmos láb ér földet szinte hangtalanul.

Hirtelen mintha feltöltődött volna a levegő. Mágia vibrál közöttünk – az elementáris erő, amely csak arra vár, hogy elszabaduljon.

De minden egyes parányi szikrája annak a férfinak a kezében van, aki éppen most száll le a nyeregből.

– Elnézést a késésért – dörmögi üdvözlésképpen, és ezzel magára vonja a figyelmet. Ahogy ügyetlenül átmászik az egyik szárnyon, csizmája beleakad az érzékeny membránba. A sárkány fájdalmában összeszorítja a szemét, de úgy tűnik, a lovas még csak észre sem veszi. Összeharapom az ajkamat, nehogy valamilyen megjegyzést tegyek.

Mint oly gyakran.

Mint mindig.

Egyedül az engedelmesség az, ami most életben tart minket. De a düh és a remény tart minket össze. Ezért továbbra is az utóbbira koncentrálok. Elképzelem, hol lehetnék holnap, ha most megőrzöm a nyugalمامat.

– Az átkozott ellenszél miatt órákat vesztettem – mondja a magáét továbbra is az idegen, majd végre földet ér – szerencsére anélkül, hogy további komoly sérülést okozna a sárkányának. – Ma kihagyom a mézsört, Daryn. El akarok tűnni innen, mielőtt az időjárás még rosszabbra fordul.

A férfi nevet. Vele ellentétben én próbálom elfojtani a dühömet. Ezek együtt iszogatnak? A rohadt életbe! Azt hittem, minden komolyabb nehézség nélkül ki tudom majd adni magamat a küldöncnek, aki jönni szokott. Nem számítottam rá, hogy cseverészni szoktak. Miért gondoltam, hogy ezek a tökkelütöttek komolyan veszik a feladatukat?

Ez így nem lesz jó. Stratégiát kell váltanom.

– Semmi baj – felelem, mire az idegen, aki épp ebben a pillanatban fordult felém, megtorpan.

– Te nem Daryn vagy – állapítja meg csodálkozva. Vizsgálódva rám néz, majd közelebb lép, így a tűz fényében láthatom az arcát. Kék szemek, sűrű szemöldök és rosszul vágott szakáll, melynek résein elővil-lan a fehér bőre.

– Daryn kiütötte magát – felelem kurtán. – Valószínűleg túl sokat védelt. Én helyettesítem ma, és ne vegye zokon, de én is örülnék neki, ha hamar túlesnénk ezen.

– A fenébe. – A küldönc összeráncolja a szemöldökét, és továbbra is mereven bámul. A félhomályban valószínűleg nem lát túl sokat, ennek ellenére nyugtalanság fog el. Vajon gyanút fogott? Vagy elbizonytalanítottam kissé goromba válaszómmal? – Ki az új ivócímborája a csirkefogónak? – kérdezi nevetve, kissé erőltetetten. – Mondd meg neki, hogy legközelebb ezért kárpótolnia kell ám!

Az ég szerelmére, nem tudná befogni a száját, és végre elhúzni a csíkot?

– Ennyire nem ismerem – válaszolom bosszúsan. – Az üzenet? – kérdezem, és felszólításképpen felé nyújtom a kezemet.

– Amint látom, nem vagy túl vicces kedvedben, vagy tévedek? – folytatja az élcelődést, de ezúttal némi zavarodottság vegyül a hangjába. Szétnyitja a köpenyét, és egy borítékot vesz elő a kabátzsebéből. – Van valami terved még ma estére? – érdeklődik. – Valaki vár rád a sátorban? – kérdezi kacintva.

– Semmi közöd hozzá – utasítom rendre. – Leginkább semmi kedvem ahhoz, hogy a tábornok engem vonjon felelősségre a megkésett információk miatt. – Mielőtt meggondolhatná magát, elveszem tőle a borítékot, és elteszem.

– Nem az én hibám – védekezik. – Mint mondtam, az ellenszél...

– Tudom – szakítom félbe. – Semmi probléma. Cserébe legalább annál gyorsabban visszaérsz a táborodba. Jó repülést.

Felháborodottan vonja össze a szemöldökét, ahogy így lehordom, de nem vág vissza. Csak a fejét rázza.

– Hát akkor. Add át üdvözetemet Darynnak! Remélem, hamar rendbe jön.

– Aham – hümmögöm, és végre nyugton hagy. Elköszönésképpen tisztelgek, és nézem, ahogy a katona ismét felszáll a sárkányára. Még egyszer tetőtől talpig végigmér, mintha még lenne valami a nyelve hegyén. Majd köszönés nélkül felemelkedik a magasba, és eltűnik az éjszaka sötétjében.

Mély lélegzetet veszek. Most, hogy elmúlt az első veszély, még erősebben érzem, ahogy a szívem kalapál. Ez volt az egyszerű rész, és már

ez sem úgy ment, mint ahogy gondoltam. Rossz előérzetem van a tervem többi részével kapcsolatban. De legalább van egy halvány reménysugár – elállt a szitáló eső.

Várom egy pillanatilag, míg biztos nem leszek benne, hogy a küldönc nem tér vissza, majd a saját őreink után hallgatózom. Nem hallom őket, és ebben a pillanatban be kell érnem ennyivel. A sötétben lehetetlen megállapítani, hogy éppen hol tartózkodnak, több bizonyosságot nem fogok szerezni.

Megkerülöm a tábortüzet, és felemelem a takarót az alakról, aki az árnyékban fekszik néhány nagyobb kő mögött. A fickó – aki minden bizonnyal Daryn – meg sem moccan. Szeme csukva, félig nyitott szájából csorog a nyál.

– A fenébe – mormogom, és megmérem a pulzusát. Nem túl biztató. Ha kiműlik az altatószertől, akkor minden hiába volt. A bőre azonban még meleg, és az ujjaim hegyével érzem az egyenletes, bár gyenge lökötést. Szerencsém volt.

Előveszem az erszényemet a rejtekhelyről, és visszahúzom a takarót Daryn fejére. Aztán letérdelve a tábortűz előtt szemügyre veszem a levelet, amit az imént hozott a küldönc.

Egy egyszerű papírlap, éppolyan, mint a másik, amit majd két hónappal ezelőtt loptam el a tábornok sátrából. Az egyetlen különbség, hogy ezen még nincs feltörve a pecsét. A sigillum sötét, mattfekete viaszból készült, amibe egy lángot tartó kéz van belenyomva. Hadseregünk jelképe.

A szabad kezemmel előveszek egy tiszta lenvászon kendőt a táskámból, és az ölembe terítem. Majd előhúzom a zsebkest a mellsebemből, és a pengét óvatosan a pecsét széle alá csúsztatom.

A közeli tűz melege összekeveredik a pillanat forróságával. Másodperceken belül verejtékben úszom, de a feladatomra összpontosítok. A pecsét egy további változó, ami az egész tervet dugába döntheti. Ha eltörik, mindennek vége. Mégpedig nemcsak ma estére, hanem nagy valószínűség szerint hónapokra. Ha rájönnek, hogy valaki meghamisítja az üzeneteket, elővigyázatosabbak lesznek.

A pengével megpróbálom elválasztani a viaszt a papírtól, de az beivódott a rostokba, és a jobb oldalon egyszerűen nem akar elválni. Ráadásul a szél is egyre erősebben fúj, és belekap a levélbe. A rohadt életbe!

Egyszer csak azonban a viasz megadja magát. Egy darabon megcsúszik a penge, és a szívem kellemetlenül nagyot dobban.

Egy pillanatra ledermedek, és már látom magam előtt, ahogy min-dent elpakolok, eltüntetem a nyomokat magam után, és bevallom a többieknek, hogy elszúrtam.

De a pecsét egyben marad. Sértetlenül landol a vászonkendőn, mire hangosan fellélegzem, a következő káromkodást inkább visszafojtva.

– Köthetnék egy egyezséget? – motyogom helyette, az előttem lobogó lángokat bámulva. Bár az istenek eddig nem voltak különösebben segítőkészek, de egy próbát mégis megér. – Ti nem nehezítitek meg a dolgomat a jövőben, én pedig nem fogom többé kétségbe vonni a létezésüket. Hogy hangzik?

– *Ez nem így működik, Cassim* – csengenek a fülembé anyám szavai. Hangja szelíd, ugyanakkor fájdalom is hallatszik benne. Pontosan ezt a tónust hallom még mindig, valahányszor csak rá gondolok. Amit megmásíthatatlanul hozzá kötök. – *Nem zsarolhatod az isteneket* – magyarázza tovább, és én újra tízéves vagyok, és egy vödör vízzel az om-ladozó kandallónk előtt állok.

– *Miért nem?* – kérdezem, és még ma is érzem a dühöt, ami akkor járta át a lelkemet. Anyám az arcomra teszi meleg kezét. Mögöttem áll, lehajol hozzám, és csókot lehel a hajamra. Suttogásától libabőrös lesz a karom.

– *Ha tudnának segíteni nekünk, már rég megtették volna, Parázsfiam.*

Szavaitól csak még dühösebb lettem. Csak még nagyobb késztetést éreztem arra, hogy elfojtsam a lángokat a kandallónkban. Mert inkább ne legyenek istenek, mint hogy olyanok létezzenek, akik hagnak minket szenvedni.

Elhessegetem az emléket. Elfojtom őket minden fájdalommal, gyűlölettel, keserőséggel együtt. Akárcsak azt a kérdést, amit az anyám

minden bizonnyal feltenne, ha tudná, hogy *Parázsfából* nem maradt semmi más, mint hamu.

Remegő ujjakkal kinyitom a levelet, és tekintetem azonnal az aláírásra esik. Már várom a következő bonyodalmat. Ehelyett azonban a megkönnyebbülés érzése jár át. Ez ugyanaz az aláírás, mint amit hetek óta titokban gyakorlok.

Legalább ennyi.

Minden más elég nagy szívás lenne most.

Rosszkedvűen a tűz felé fordulok, és felhúszom a szemöldökömet.

– Ez még nem jelent semmit – adom a lángok tudtára.

Ettől nevetségesnek érzem magamat, ugyanakkor valami belül azt súgja, hogy legalább meg kell próbálnom. Már csak anyám miatt is, aki egész életében minden porcikájával hitt a régi isteneinkben. Hiába.

Fejemet csóválva ismét a papírnak szentelem a figyelmemet, és elolvasom az üzenet többi részét. A gyomrom minden szóval erősebben rándul össze.

Tudtuk, hogy kockázatot vállalunk. De azzal nem voltam tisztában, hogy egész pontosan mekkorát. Ahogy így látom a számokat, feketén-fehéren, és rádöbbenek, hogy milyen veszélynek tesszük ki magunkat önként, óhatatlanul is kérdések merülnek fel bennem a tervünkkel kapcsolatban. Talán mégis hibát követünk el. Minél többet gondolkodom rajta, annál inkább úgy érzem, hogy egyenesen a pusztulásba vezetem magunkat. Túl magas árat kell fizetnünk, ha kudarcot vallunk.

És mégis... ez az egyetlen út a szabadság felé. Csak így tudom tartani az ígéreteimet.

Ismét kinyitom az erszényemet, és előveszem belőle a többi kelléket. Egy üres papírt, tintát és író tollat – mindet az elmúlt hetekben loptuk el a tábornok sátrából. Nehezékként egy követ helyezek az eredeti levélre, hogy az átkozott szél ne fújja el, és nekilátok, hogy hamiítsak egy új verziót.

Nem tökéletes, túl kevés időm volt gyakorolni. Némelyik betű nem egészen úgy néz ki, mintha az eredeti szerző írta volna, és a tinta is elkenődik egy kicsit egy helyen, mert a vihar port fúj a levélpapírra. De

az aláírás megtévesztésig hasonlít az eredetire, és csak remélni tudom, hogy ez elég lesz.

Elégnek *kell* lennie.

Várok egy szinte végtelennek tűnő pillanatig, amíg a tinta megszárad. Majd összehajtom a levelet, és a viaszpecséttel kezdek foglalkozni. Elgondolkodva figyelem magam előtt a lángokat, ahogy vadul táncolnak a szélben. Megkockáztassam...?

Még egyszer körülnézek, hogy a sötétben nem mozog-e valami. Órák óta egyik bűncselekményt követem el a másik után, de ez itt most komolyabb. Veszélyesebb. Soha senki nem jöhet rá Eldeyában, hogy saját mágiával rendelkezem.

Mély levegőt veszek. Egy kis láng jelenik meg az ujjam hegyén, és a talaj azonnal vibrálni kezd. Mint mindig, olyan érzés, mintha valami életre kelne mélyen a földben. Egy szörnyeteg, amit sem én, sem más nem tud irányítani. Nem tudom, mindez mit jelent, de eggyel több ok arra, hogy titokban tartsam a mágiámat. Rágondolni sem merek, hogy mit tudnék előidézni, ha ennél tovább mennék.

Sietve addig olvasztom a pecsét alját, amíg puha és hajlítható nem lesz. Majd erősen a papírra nyomom, várok egy pillanatig, és megkönnyebbülten állapítom meg, hogy valóban ott maradt. A talaj vibrálása alábbhagy. Annyira gyenge volt, hogy valószínűleg csak én éreztem. Ennek ellenére még egyszer körülnézek, és fülelek.

Csend.

Csak a saját pulzusom lüktetését hallom kellemetlenül hangosan a fülemben.

Gyorsan elégetem az eredeti levelet, és visszagyömöszölöm a többi kelléket az erszényembe. Majd visszacsúsztatom az erszényt a takaró alá, vetek még egy utolsó, fürkésző pillantást Darynra, és a hamisított üzenettel elsietek a táborba.

A szél most szemből fúj, és belekap a köpenyembe. Jó ok arra, hogy mélyen az arcomba húzzam a kapucnit, és meggyorsítsam a lépteimet. A láthatáron már ki lehet venni egy világos fátylat, de a sátrak között

még nincs sok mozgás. Csak néha hallatszanak távoli léptek, amiktől libabőrös lesz a karom.

Félúton a tábornok sátra felé ismét esni kezd, ezúttal hevesebben. A távolból mennydörgés hallatszik, és itt-ott villámok cikáznak a sötétben. Néhány katona előjön a sátrából, hogy vizlató pillantást vessen az égboltra, de senki sem állít meg. Csak küldönc vagyok, aki hírt hoz. Legalábbis így tűnik. A tábornoknak mindössze az arcomra kell néznie, hogy rájöjjön, ez nem igaz. Hamarosan eldől, hogy mások is az életüket veszítik-e ma, vagy csak én.

Feltűnik a sátor, és lehajtom a fejemet. A szívem zakatol, és össze kell szednem magamat, hogy kontrollálni tudjam a légzésemet. Az egyre hevesebbé váló eső legalább jó ürügy arra, hogy a kapucnit a fejemen hagyjam, miközben odalépek a bejáratnál álló két őrhöz.

Megálllok előttük, és tisztelgek. A szemem sarkából látom, ahogy viszonozzák a köszönésemet, de a sötétség ellenére sem merem felemelni a fejemet. Csak szétnyitom a köpenyemet, hogy lássák a papírt a fekete pecséttel.

– Üzenet a tábornoknak – jelentem röviden.

Szabaddá teszik előttem a bejáratot, és én nem tétoვázom. Ahogy sietve félrehajtom a sátorponyvát, kénytelen vagyok levenni a kapucnimat, majd belépek. A sötét, dermesztően hideg előtérben két határozott lépéssel haladok át, de nem tudom megállni, hogy közben ne vessek egy pillantást oldalra. A sarokban lévő keskeny fekhely felé, ahonnan egy szempár figyel.

Összeszorul a szívem. Még valaki, aki rám bízta magát.

Belépek a főhelyiségbe, ahol azonnal kellemes meleg fogad. A tábornok sátra lényegesen nagyobb, mint az alacsonyabb rendfokozattal rendelkező katonaké. A hadseregben majdhogynem fényűzésnek számító, vastag prémtakarókból készült fekhelyen és a helyiség fűtésére szolgáló, rendezetten egymásra rakott bazaltköveken kívül egy íróasztal is található benne. Egy petróleumlámpa halvány fényt vet a falakra, és megvilágítja Harlow tábornok arcát, aki az íróasztalnál ül, és éppen

egy térképet tanulmányoz. Nem néz fel, amikor belépek, én pedig si-
etve a földre szegezem a tekintetemet.

– Tábornok – köszönök kissé eltorzított hangon, és tisztelgek, majd
előveszem a levelet a táskámból. – Üzenet önnek. – Odalépek az asz-
talához, és leteszem a vastag papírt.

A tábornok kissé megemeli a fejét, mire önkéntelenül ledermedek.

Meg kellene fordulnom, mielőtt meglátja az arcomat, és megkérdé-
zi, hogy mi történt az igazi küldönccel. De nem akarok hirtelen moz-
dulatot tenni, és ezzel felkelteni benne a gyanút.

A szívem zakatol. Pánik járja át a testemet, és nem tudok nyugod-
tan lélegezni.

Nyugalom. Nem ismer mindenkit arcról a táborban.

És ha mégis?

Lassan teszek egy lépést hátrafelé. Felkészültem arra, hogy a tábor-
nok bármelyik pillanatban felnézhet rám. Ehelyett azonban csak elve-
szi a levelet, és egy fáradt kézmozdulattal jelzi, hogy mehetek.

Elfojtok egy megkönnyebbült sóhajt. Ismét tisztelgek, elfordulok,
és gyors léptekkel elhagyom a sátrat. Az előtérben ismét követ a barna
szempár. Futólag biccentünk egymásnak, majd újra a fejemre húzom
a kapucnimat, és kilépek a szabadba.

A két ór nem állít meg, és én sem nézek körül egyszer sem, hogy mer-
re vannak. Nincs értelme még többet kockáztatni, csak azért, hogy ele-
get tegyek mindenféle udvariassági előírásnak. Miattam holnap panaszt
tehetnek Darynnál. Addigra már árkon-bokron túl leszünk. Szó szerint.

Annak ellenére azonban, hogy a neheze megvan, nem érzek meg-
könnyebbülést. Hogyan is érezhetnék, ha továbbra is annyi minden
közbejöhét még?

A távolból ismét mennydörgés tompa moraja hallatszik. Még egy-
szer, utoljára meggyorsítom a lépteimet, nem törődve remegő térdem-
mel.

Mire visszaérek a tábortűzhöz, az eső már eloltotta a lángokat. Az éj
leple alatt letépek magamról Daryn egyenruháját, lecserélem a saját-
tomra, és visszaadom a férfira az övét.

Nem ébred fel, de a pulzusa ismét rendesen ver. Megállapítom magamban, hogy az altatószerből legközelebb valamivel kisebb adagot kell használnom, és a kezébe nyomok egy félig üres pálinkásüveget. Még utoljára tüzetesen körülnézek, hogy ellenőrizsem, semmit nem hagytam hátra. Majd felkapom az erszényemet, és eltűnök a sátrak között.

Amikor Daryn néhány óra múlva felébred, remélhetőleg azt fogja hinni, hogy túl sokat ivott, és ezért aludta át a műszakját. Természetesen azon fog töprengeni, hogy mi történt az üzenettel, amit át kellett volna vennie, de túlságosan félni fog a következményektől ahhoz, hogy bárkinek is szóljon róla – különösen a tábornoknak. Mire kiderül, hogy a levél illetéktelenek kezébe került, már rég túl késő lesz.

Közben az ég észrevehetően világosabb lett. Vészesen közeleg a napfelkelte, amitől ideges remegést érzek a gyomromban, de egyvalamit még el kell intéznem.

Félúton a saját sátram felé megállok egy leégett tábortűz mellett, és megrázom a katona vállát, aki ott teljesen átázva, egy sátoroszlopnak támaszkodva, ülse elaludt. Valószínűleg le kellett volna váltani, de őt ismerve, gondolom, foggal-körömmel ellenkezett.

– Ruben!

A katona álmosan kinyitja a szemét, és rám pislant. Alighogy megismer, felderül az arca, és a szívem összeszorul fájdalomában.

Ruben alig tizenhét éves, és annyira tele van reménnyel, hogy az már fáj. Amikor egy hónappal ezelőtt újoncként az egységünkbe került, a többieknek kételyei voltak afelől, hogy megbízhatunk-e benne. De én már az első pillanattól fogva tudtam, hogy nem áldozhatom fel őt. Semmilyen szabadságért a világon. Olyan átkozottul ártatlan. Arra emlékeztem, amiért harcolunk.

Ha Rubenre nézek, elszáll belőlem az a lángoló harag, amely állandóan elkísér. Nincs többé sem bosszúvágy, sem gyűlölet az istenek vagy a galád királyunk iránt.

Ha Rubenre nézek, újra feléled bennem a remény. Egy olyan érzés, amiről azt hittem, hogy anyámmal együtt meghalt.

Olyan gyorsan visszanyeri az éberségét, hogy az még engem is ámulatba ejt, pedig nyolc év tapasztalatom van a seregben. Nagyszerű katoná lesz ebből a fiúból. Egy másik király szolgálatában.

– Visszatértél! – suttogja izgatottan. – A fenébe is, azt hittem, hogy elkaptak! Sikerült? Minden simán ment? Repülünk?

Máskor azt mondanám neki, hogy fogja be a száját. Nem azért, mert idegesít, hanem mert bárki meghallhat minket. De ma nem. Valamiért nem tudom rávenni magam arra, hogy rendre utasítsam. Ismét magam előtt látom a szomszéd táborból érkezett üzenetet. A veszt, amit oly készségesen vállaltam a szabadságunkért, csak azért, hogy most újra meg újra feltegyem magamnak a kérdést, vajon helyes döntés volt-e.

– Repülünk! – erősítem meg halkán. – Csak azért tartott ilyen sokáig, mert a küldönc túl későn érkezett. Értesítsd a többieket! Mondd meg nekik, hogy legyenek nagyon óvatosak! Többen lesznek, mint gondoltuk.

Ruben szemei elkerekednek.

– Még többen?

Elszorul a torkom. Felelősséggel tartozom ezért a fiúért. De nem tudom garantálni a biztonságát. Ezt a legelejétől tudta, de mégis...

– Ha mégsem akarod megkockáztatni...

Nem vagyok benne biztos, hogy mitől pirult el az egyébként világosbarna arca – a szégyentől vagy a felháborodástól. Akárhogyan is, Rubennek meg sem fordul a fejében, hogy elfogadja az ajánlatomat.

– Semmi esetre sem! Veletek megyek.

– Rendben. – Nincs jogom megkérdőjelezni a döntését. Így hát csak biccentek egyet a tábor felé. – Akkor értesítsd a többieket! Találkozunk a katonai gyülekezőhelyen!

Ruben feláll, de habozik. Látom, ahogy nyel egyet. Mert minden meggyőződés mögött azért mégiscsak egy vastag félelemréteg rejtőzik. Túl jól ismerem ezt az érzést.

– Gondolod, hogy mindegyikünknek sikerülni fog? – kérdezi alig hallhatóan.

Egy pillanatig hallgatok, és hagyom, hogy csak az eső kopogása töltse be a köztünk lévő csendet. Mit is válaszolhatnék? Kétlem, hogy az igazság javítana a helyzeten.

– Úgy gondolom, vannak dolgok, amikért érdemes meghalni – felelem végül őszintén.

Ruben összeszorítja az ajkait, és bólint. Megveregetem a vállát, majd a kezem ott marad. Nem akarja elengedni őt. Nem akarja teljesen átengedni a sorsának, bármi legyen is az.

Ruben bizonytalanul rám néz, és én hirtelen magamhoz húzom.

Azonnal átöleli a derekamat. Érzem, mennyire megfeszült az egész teste. Mégsem vagyok benne biztos, hogy erre az ölelésre kinek volt nagyobb szüksége – neki vagy nekem.

– Megcsináljuk – suttogom neki. – A koronáért.

– A koronáért – ismétli rekedten, majd elhúzódik tőlem. – Később találkozunk – mondja, aztán elfordul, anélkül, hogy még egyszer a szemembe nézne. Valószínűleg a könnyeit szeretné elrejtetni. Pedig nem ítélném el miattuk. Inkább irigyelném. Én olyan jól megtanultam elfojtani a könnyeimet, hogy már úgy érzem, egyszer megfulladok bennük.

Egy utolsó pillantás az égre arra emlékeztet, hogy késésben vagyok. A torkom összeszorult, és a szívem nehéz, ahogy elindulok vissza a sátramba.

Megkönnyebbülten látom, hogy bent még nem ég a lámpa. Tényleg sikerült. Teljesítettem a feladatomat. Ami ezután történik, az már nem rajtam fog múlni.

Halkan félretolom a sátorponyva egyik felét a bejáratnál, besurrannok, és eldugom az erszényemet az íróttollal és a tintatartóval együtt a hálósákom alá. Valószínűleg el kellett volna tüntetnem ezeket a bizonyítékokat, de nem akartam megkockáztatni, hogy valaki rajtakapjon közben. Ez a rejtékhely heteken keresztül jó szolgálatot tett. Még ma estére is megteszi.

Csak akkor kezdem kihámozni magamat a csuromvizes egyenruhából, amikor már semmi sem látszik az erszényemből. Az eső hangoosan kopog a sátortetőn, lecsillapítja a cikázó gondolataimat. Ha minden

jól megy, mindössze néhány óra választ el a szabadságtól. És talán még aludni is tudok egy keveset.

– Hol voltál?

Walsh hadnagy jeges hangjától hirtelen megfagy bennem a vér. Felsőtestem már meztelen, nedves trikóm még a kezemben. Lassan felé fordulok. Valószínűleg az eső kopogása miatt nem hallottam meg, hogy bejött. A fősátor és a kis előtér közti átjáróban áll, ahol én alszom, és egyik kezével a ponyvát tartja.

A sötétben nem tudom kivenni az arcát, mégis tudom, hogy mi hajtja. Már a testtartásából meg tudom állapítani.

Harag. Utálat. Az erőszak utáni beteges vágy.

– Nem tudtam aludni – hazudom.

Tesz egy lépést felém, mire ösztönösen felhúzom a vállamat. Mögötte összecsukódik a ponyva, és a helyiség hirtelen összezsugorodik. Nyomasztóvá válik. Nem kapok levegőt, amikor Walsh így áll előttem. Nem tudok gondolkodni, amikor a tekintete rám szegeződik.

– Na és? – kérdezi élesen. – Miért hagyod el ezért a sátrat?

– Csak friss levegőt akartam szívni.

Walsh kihúzza magát előttem. Néhány centiméterrel ugyan alacsonyabb nálam, de ez a tény nem csökkenti a félelmet, amit kelt bennem. Bár nem is igazán félelem ez a szó valódi értelmében. Kizárólag undort érzek ez iránt az ember iránt. A testem azonban mostanra már tudja, hogyan kell reagálnia rá. Walsh láttán fájdalomra számít, azonnal védekező tartást vesz fel, felkészül arra, amit a férfi tenni fog.

– Adtam rá engedélyt?

Már tudom, hogy vesztettem. Már abban a pillanatban tudtam, amikor meghallottam a hangját, de a naiv énem még reménykedett, hogy megúszhatom az éjszakát a kirohanása nélkül. Az utolsó kérdésével azonban egyértelművé vált, hogy nem fog visszatérni aludni anélkül, hogy érvényesítené a fölérendeltségét.

– Nem – felelem összeszorított foggal, és már érzem is a fájdalmat, még mielőtt a szó elhagyta volna a számát. Walsh ökle gyomorszájon talál, amitől nyögve rogyok össze.

Volt idő, amikor próbáltam úgy tenni, mintha nem fájna. Megfeszítettem minden izmomat, és arra összpontosítottam, hogy a lehető legkevesebb örömet szerezzen neki. Sikertelenül. Mert ezzel csak azt értem el, hogy egyre erősebb ütések mérjen rám, amíg vérezve és hörgöve nem feküdtem előtte, nem hagyva nekem más választást, mint hogy a bocsánataért könyörögjek.

Amióta az ő játékát játszom, ritkábban teszi ezt. De a ritkán nem azt jelenti, hogy soha, és én minden áldott nap felteszem magamnak a kérdést, vajon mikor lesz megint olyan kedvében, amikor nem éri majd be néhány ütéssel. Talán ma. Amilyen szerencsés vagyok, teljesen kiélvezi ezt az utolsó alkalmat, anélkül, hogy tudná, ezután soha többé nem fog már hozzám érni.

Ki tudja – talán ez az ára annak, hogy eddig minden rendben ment. Talán azért nem szoktak segíteni az istenek, mert nem tudnak anélkül adni, hogy elvennének.

– *Ez mind a tervük része – mondaná anyám. – Erőssé tették téged, hogy harcolni tudj értük, Parázsfiam. De a harc szenvedéssel is jár.*

Ez a szomorú tónus a hangjában... Mert minden fájdalmat, amit én éreztem, ő is átélte.

„Nem tart örökké.”

Milyen gyakran mondta ezt nekem. Milyen gyakran kellett emlékeztetnem magamat erre...

– Bocsánat – hörgöm, majd ahogy kiegyenesedem egy kicsit, azonnal kapok egy újabb ütest. Bassza meg!

– Térdre! – parancsolja könyörtelenül Walsh.

– De később még...

– Azt mondtam, térdre! – üvölti, belém fojtva a szót. Olyan durván meglöki a vállamat, hogy megbotlom a hálózásomban, és hanyatt esek a sátor kemény padlóján. Walsh kihúzza magát előttem, és merev tekintettel néz le rám. – Azt gondoltad, hogy egy bevetés miatt mindent megengedhetsz magadnak? Repülni fogsz, ha véresre verlek is. Ez történik, ha ellenem szegülsz, Cassim. Nem az én rohadt problémám, hogy egyszerűen nem tanulod meg ezt a leckét.

Forr bennem a düh. Minden porcikám azt akarja, hogy a torkának essek, és egyszerűen megfojtsam ezt a barmot. Hogy addig szorongassam, amíg megjátszott felsőbbrendűsége vele együtt meg nem szűnik létezni. Meglátjuk, ki könyörög majd akkor bocsánatért.

Ehelyett kelletlenül feltápaszkodom, és letérdepelek előtte. Nem szólok egy szót sem. Még csak rá sem nézek. Minden erőmet összeszedem, és nem hagyom, hogy még többet elvegyen tőlem.

Nem tart örökké.

– Látod, megy ez. Add ide az övedet!

Minden izmom megfeszül a szavai hallatán.

Mindketten tudjuk, mi következik. És bár ezt a kínnást már ezerszer elviseltem, mégis remeg a kezem, ahogy leveszem az övememet, és Walsh felé nyújtom.

Nem tart örökké.

Nem tart örökké.

Nem. Tart. Örökké.

De amikor a nedves bőr először csattan a meztelen hátamon, a mondat elveszíti minden értelmét.

2. FEJEZET

ONLY THE
BEGINNING

YESSA

ÉBREN TART AZ ESŐ. Az eső és a gondok, amik ugyanolyan kitar-
tóan zúdulnak rám, véget nem érően.

Megint csak forgolódom a szokatlan fekhelyen, és a fejem-
re húzom az egyik prémtakarót. Amikor korábban felébredtem, még
koromsötét volt. Időközben észrevehetően világosabb lett a sátorban.
Pirkad a hajnal, de még nem akarok felkelni. Az előttünk álló naptól
jobban félek, mint kellene. És egyedül még nehezebb összeszedni a bá-
torságomat, mint egyébként.

Kihámozom magam a meleg hálólé helyből, és az egyik prémtakaró-
val a karomon keresztülsurranok a félhomályban úszó sátron. Ami-
lyen halkan csak lehet, szétnyitom az előtér ponyváját. Az arcomat je-
ges levegő csapja meg.

A lábamnál lévő hálósák alatt alig tudok többet kivenni egy kör-
vonalnál. Gyorsan odafekszem mellé, újra a prémtakaró alá temetem
magamat, és beszívom a túlságosan is ismerős illatot.

A kupac megmozdul, és vörös, göndör loknik bukkannak elő. Li-
via pislog velem szemben.

– Yessa? – dünnögi álmosan.

– Aludj még – suttogom.

Megdörzsöli a szemét.

– Gyere, bújj be mellém a hálósákba!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– Jó nekem itt. Biztosan elég szűk így is.

– Ha olyan fickók is elférnek benne, akiknek érzésre két méter széles a válluk, akkor mi ketten is biztosan elférünk valahogy.

Nem tiltakozom tovább. Elvégre pontosan ezért jöttem át – hogy Liv közelsége megnyugtasson. Elgémberedett ujjakkal szétnyitom valamennyire a hálósák oldalát, és bemászom. Azonnal átjár a melegség. A különös, nyomasztó érzés a mellkasomban azonban nemhogy csillapodna, inkább erősödik.

Mi lehet ez? Honvágy? Egy kapitánynak nincs honvágya. Még akkor sem, ha csak néhány napja viseli ezt a rendfokozatot, és fogalma sincs arról, hogy valóban felnőtt-e hozzá.

– Túl sokat aggódsz – állapítja meg Liv, és átkarol. Teste érezhetően melegebb, mint az enyém. Egyike annak a számtalan kis bizonyítéknak, hogy nem vagyunk egyformák, még ha szeretnénk is. Nem egyszerűen testvérek vagyunk, hanem féltestvérek. Nem egyszerűen katonák vagyunk, hanem sárkány és lovas.

– Nálam kellett volna aludnod – válaszolom, elengedve megjegyzését a fülem mellett, és visszagombolom a hálósákat. Egy kis résen keresztül még érzem a jeges levegőt, de Livia mellett ez kellemesen frissítő.

– Minden kockázatot kerülni akartunk, már elfelejtetted? Ki tudja, hogyan mennek a dolgok ebben a táborban? Ha valaki betoppan, és rajtakap minket, nekünk annyi. Azonkívül ma egyáltalán nem volt olyan hideg. Az esőt inkább elviselem, mint az átkozott havat.

Természetesen igaza van. Az tűnt a legokosabbnak, ha ma a biztos utat választjuk. Ennek ellenére nekem nem tetszik.

– De nem tudok nélküled aludni – panaszkodom, és a vállába tetemetem az arcomat.

Livia halkán felhorkant.

– Mi az?

– Na igen. Kicsit más volt a helyzet, amikor két órával ezelőtt én akartam bebújni melléd, mert én sem tudtam aludni.